

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s. r. o., Červeňova 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Gajan, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 778/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Co 778/2014 z 11. mája 2017 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 9/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 9/2018 z 23. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „[REDAKOVANÉ]“ alebo „úpadca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 778/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Co 778/2014 z 11. mája 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu II“) a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 9/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 9/2018 z 23. januára 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu II“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu na začatie konania doručeného Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) 21. marca 2006 (ďalej len „žaloba“) sa žalobcovia v 1. až 7. rade (ďalej len „žalobcovia“) domáhali proti sťažovateľke určenia, že nehnuteľnosti bližšie špecifikované v žalobe (ďalej len „pozemky“) patria do dedičstva ich právnych predchodcov nebohého [REDAKOVANÉ], zomrelého 30. decembra 1950, a nebohej [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], zomrelej 13. januára 1949 (ďalej len „poručníelia“), každého z nich v podiele polovice. Podľa tvrdenia žalobcov poručníelia mali k týmto pozemkom nadobudnúť vlastnícke právo na základe kúpnej zmluvy z 29. mája 1947 uzavretej medzi [REDAKOVANÉ] (predávajúcim) na jednej strane a poručníelmi (kupujúcimi) na druhej strane a na základe kúpnej zmluvy z 29. mája 1947 uzavretej medzi [REDAKOVANÉ] (predávajúcou) na strane jednej a poručníelmi (kupujúcimi) na strane druhej (ďalej len „kúpne zmluvy“).

zápisom do pozemkovej knihy 2. júna 1947. V právnej veci žaloby bolo na okresnom súde konanie vedené pod sp. zn. 7 C 55/2006.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 55/2006 z 28. augusta 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu I“) okrem iného rozhodol tak, že žalobe vyhovel, t. j. určil, že predmetné pozemky patria do dedičstva poručiteľov, každého z nich v podiele polovice. Rozsudok okresného súdu I bol následne ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 226/2008 z 18. júna 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu I“).

4. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 MCdo 13/2010 zo 6. mája 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu I“) na základe mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) rozsudok krajského súdu I, ako aj rozsudok okresného súdu I v časti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 55/2006 z 10. júla 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu II“) žalobe opäť vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy tohto konania.

6. Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu II podala riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok. O tomto odvolaní sťažovateľky bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu II tak, že rozsudok okresného súdu II bol (1) v časti výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, ako vecne správne potvrdený a (2) v časti výroku o náhrade trov konania zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľka síce proti rozsudku krajského súdu II podala riadne a včas dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, avšak uznesením najvyššieho súdu II bolo toto dovolanie pre neprípustnosť odmietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu II nadobudlo právoplatnosť 1. apríla 2019.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedla:

«... A. Arbitrárny výklad ust. § 382 CSP

... Postup odvolacieho súdu podľa nášho názoru nenaplnil zmysel a podstatu ust. § 382 CSP a práve naopak prehľbil prekvapivosť konečného rozhodnutia. Výzva odvolacieho súdu (jednak písomná ako aj ústna na pojednávaní) nesprístupnila stranám sporu informáciu, v čom spočíva odlišné právne posúdenie odvolacím súdom. Uvedením takých ustanovení, ktoré neboli rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci, došlo navyše k úplnému zmareniu účelu predmetného postupu, nakoľko vyvodenie možných právnych posúdení skutkového stavu odvolacím súdom za použitia všetkých ustanovení, uvedených v predmetnom zozname, bolo mimoriadne zavádzajúce...

Na základe vyššie uvedených dôvodov považujeme výklad a aplikáciu ustanovenia § 382 CSP Krajským súdom v Nitre a Najvyšším súdom Slovenskej republiky za formalistický, ktorý nezohľadňuje účel zákona...

B. Nerešpektovanie záväzného právneho názoru súdom nižšej inštancie

... Najvyšší súd... vo svojom Zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor vo vzťahu k tomu, akými otázkami je potrebné sa zaoberať v ďalšom konaní pre meritórne rozhodnutie vo veci...

V zmysle citovaného ustanovenia je súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, povinný sa riadiť právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v Zrušujúcom rozhodnutí.

V posudzovanom prípade Najvyšší súd... deklaroval svoj právny názor, že v ďalšom konaní je potrebné sa vysporiadať okrem iného s otázkou platnosti Kúpnych zmlúv so zreteľom na skutočnosť, či prevod vlastníckeho práva odsúhlasilo ministerstvo (ust. § 13 ods. 2 Zákona o novej pozemkovej reforme). Najvyšší súd... tak podľa nášho názoru celkom bez pochybností vyjadril právny názor, že práve existencia súhlasu ministerstva s uzavretím Kúpnych zmlúv je tou skutočnosťou, ktorá podmieňuje ich platnosť a zároveň jedna z tých skutočností, ktorá vylučuje, aby Poručitelia mohli byť k okamihu ich smrti vlastníkami sporných Pozemkov.

Druhou kľúčovou otázkou, s ktorou sa v zmysle záväzného právneho názoru dovolacieho súdu boli súdy povinné vysporiadať, je otázka, či nehnuteľnosti prešli na štát na základe prvej pozemkovej reformy.

Súdy prvej a druhej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie tieto skutočnosti síce skúmali, avšak napriek tomu, že odvolací súd dospel bez pochybností k záveru, že ministerstvo súhlas s prevodom neudelilo, žalobu zamietol avšak na základe toho, že v rozpore so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu... aplikoval na zistený skutkový stav čl. 152 ods. 4 Ústavy SR za použitia svojvoľného a jednostranného výkladu...

Na základe uvedeného možno konštatovať, že Krajský súd v Nitre, nerešpektujúc právny názor dovolacieho súdu, postupoval v priamom rozpore so znením ustanovenia § 455 CSP, a teda natoľko sa odchýlil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, keď bezo zmeny skutkového stavu dospel k odlišnému právnemu názoru v odvolacom konaní...

C. Arbitrárna interpretácia a aplikácia hmotného práva a princípov právneho štátu

... V predmetnom spore bola sporná predovšetkým skutočnosť, či Poručníctva nadobudli Kúpnymi zmluvami vlastnícke právo k Pozemkom, nakoľko ak Poručníctva vlastnícke právo k Pozemkom Kúpnymi zmluvami nenadobudli, nemohlo im v čase ich smrti prislúchať vlastnícke právo.

Sťažovateľ v konaní nepopieral, že by k uzavretiu Kúpnych zmlúv došlo, avšak tvrdil, že predmetné Kúpne zmluvy sú neplatné. Ako sme už uviedli v predchádzajúcej časti tejto sťažnosti, v súdnom konaní bolo preukázané, že Ministerstvo poľnohospodárstva neschválilo prevod vlastníckeho práva, čo bolo v zmysle ust. § 13 Zákona o novej pozemkovej reforme podmienkou platného prevodu vlastníckeho práva. V tejto súvislosti odvolací súd explicitne konštatoval: „... odvolací súd má z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie za preukázané, že súhlas Ministerstva poľnohospodárstva s týmito zmluvami nebol daný.“

Napriek vyššie uvedenej skutočnosti však odvolací súd rozhodol, že Pozemky patria do dedičstva po Poručníctvoch...

D. Arbitrárny výklad ust. § 47 ods. 1 ZKR

... Sme toho názoru, že konanie o mimoriadnom dovolaní a konanie pred súdom prvej a druhej inštancie sú z pohľadu ust. § 47 ods. 1 ZKR dve odlišné konania, a preto návrh na pokračovanie v konaní o mimoriadnom dovolaní nemožno automaticky považovať aj za návrh na pokračovanie v konaní pred súdom prvej a druhej inštancie. Z uvedeného dôvodu sme názoru, že po tom, čo bola vec vrátená Najvyšším súdom... súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie, nebol Okresný súd Nitra (a následne ani Krajský súd v Nitre) oprávnený bez súhlasu Sťažovateľa (správcu) vo veci konať...

E. Arbitrárne posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu

... sme toho názoru, že na požadovanom určení, že Pozemky patria do dedičstva po poručiťoch, nebol v čase vyhlásenia rozsudkov súdov prvej a druhej inštancie naliehavý právny záujem, keďže (i) od smrti [REDAKOVANÉ] dňa 30.12.1950 a smrti jeho manželky [REDAKOVANÉ] dňa 13.1.1949 nastali skutočnosti, ktoré bez ohľadu na výsledok tohto sporu svedčia o vlastníckom práve tretích osôb, (ii) rozhodnutie v predmetnom konaní im neprivedie priaznivejšie postavenie a (iii) v neposlednom rade sú dané iné spôsobilé prostriedky právnej ochrany Zúčastnených osôb...»

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky, [REDAKOVANÉ], so sídlom... správcu spoločnosti [REDAKOVANÉ]. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.05.2017, sp. zn. 9Co 778/2014-1132 a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.01.2019, sp. zn. 3Cdo 9/2018 a konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.01.2019, sp. zn. 3Cdo 9/2018 a Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.05.2017, sp. zn. 9Co 778/2014-1132 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

16. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu II a uznesením najvyššieho súdu II.

17. Sťažovateľka porušenie už označených základných práv podľa ústavy a označeného práva podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu II a tomuto predchádzajúcim postupom odôvodňuje najmä tým, že

- pre vyhlásenie konkurzu na majetok [REDAKOVANÉ] uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6 K 76/2011 z 23. januára 2012, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku pod č. OV19/2012 z 27. januára 2012, bez jej návrhu ako správkyne konkurznej podstaty úpadcu na pokračovanie v konaní o žalobe nebolo možné ďalej konať, pretože toto konanie je vyhlásením konkurzu *ex lege* prerušené,

- pre vyhlásenie konkurzu na majetok [REDAKOVANÉ], resp. pre prebiehajúce konkurzné konanie na žalobou požadovanom určení, t. j. na určení, že pozemky patria do dedičstva po poručiťoch, nie je daný naliehavý právny záujem, čo samo osebe zakladalo dôvod na zamietnutie žaloby,

- krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď s poukazom na čl. 152 ods. 4 ústavy a tiež na § 32 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) ustálil, že § 13 ods. 2 zákona č. 46/1948 Sb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o novej pozemkovej reforme“) nie je možné aplikovať, dôsledkom čoho sú kúpne zmluvy platné, a napriek tomu, že pozemky boli vykúpené v prospech štátu, dospel k záveru, že tieto patria do dedičstva po poručiťoch,

- záväzný právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu I, pokiaľ ide o pokyn najvyššieho súdu spočívajúci v nevyhnutnosti posúdenia (ne)platnosti kúpnych zmlúv a toho, či tieto podliehali takzvanej revízii v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o revízii prvej pozemkovej reformy“), či výkupnému konaniu, nebol rešpektovaný.

18. Porušenie označených základných práv podľa ústavy a označeného práva podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu II a tomuto predchádzajúcim postupom sťažovateľka odôvodňuje najmä tým, že krajský súd podľa jej názoru porušil § 382 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, keď ju bez ďalšieho (strohým) označením pri rozhodovaní dovedy nepoužitých ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré považoval pre rozhodnutie o veci za rozhodujúce, iba formalisticky vyzval, aby sa k ich možnému použitiu vyjadrila, čím mal krajský súd sťažovateľke znemožniť uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, napriek tomu však najvyšší súd jej dovolanie odmietol.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

20. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

K rozsudku krajského súdu II a tomuto predchádzajúcemu postupu

21. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu II, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa je lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde zachovaná aj vo vzťahu k označenému rozsudku krajského súdu II.

22. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu II:

„... V danej veci bol na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] vyhlásený konkurz a správcom bola vymenovaná [REDAKOVANÉ], ktorá v podaní zo dňa 15. 03. 2012 (č. l. 506), adresovanom Najvyššiemu sudu Slovenskej republiky uviedla, že navrhuje, aby súd pokračoval v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 3MCdo/13/2010 (sp. zn., pod ktorou bola táto vec vedená na NS SR). Daním súhlasu s pokračovaním konania podľa § 47 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa [REDAKOVANÉ] správkyňa konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] stala účastníkom konania na strane Žalovaného namiesto úpadcu. Predmetom konania v danej veci je určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva. Občianske súdne konanie v tejto veci začalo na okresnom súde a na

základe žalovaným podaného odvolania pokračovalo na krajskom súde. Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti právoplatnému rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sa týkalo tej istej veci, ktorá bola predmetom konania na okresnom súde a krajskom súde a v konaní na strane žalobcu a žalovaného vystupovali tie isté strany. Konanie na Najvyššom súde SR po podaní mimoriadneho dovolania bolo súčasťou konania (etapou, štádiom) v prejednávanej veci s totožným predmetom konania a totožnými stranami sporu, preto nemožno dospieť k záveru, že konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora je novo začatým konaním s právne relevantným začiatkom a právne relevantným koncom v podobe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o ňom. Z uvedeného potom vyplýva, že ak dala správkyňa konkurznej podstaty úpadcu súhlas na pokračovanie v konaní vo fáze dovolacieho konania, tento jej súhlas oprávňuje súd konať vo veci ďalej aj po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a pre konanie veci už jej ďalší súhlas na pokračovanie vo veci nebol potrebný (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 368/2008 a sp. zn. I. ÚS 393/2012)...

... Vychádza sa z koncepcie, že predmetom a účelom vylučovacej žaloby nie je určenie vlastníctva, t. z. nerieši sa ňou zmena zápisu v katastri nehnuteľnosti, a preto výrok súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhovie tejto žalobe, nie je spôsobilým podkladom pre zmenu v úradnej evidencii. V konaní o vylučovacej žalobe môže byť otázka vlastníctva riešená iba ako otázka predbežná a to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam, pričom súd sa touto otázkou vysporiada iba v odôvodnení rozhodnutia, nie v samotnom enunciate. Jej účelom je dosiahnuť vylúčenie určitého majetku zo súpisu a predísť jeho speňaženiu. Na druhej strane, prostredníctvom určovacej žaloby nemožno dosiahnuť vylúčenie veci z konkurzu, vzhľadom na dikciu § 78 ods. 8 Zákona o konkurze. Z toho vyplýva, že tieto dva druhy žalôb majú rozličný zmysel a význam, pričom za účelom dosiahnutia úplnej právnej ochrany majetku tretej osoby sa vzájomne dopĺňajú...

... Ak sa žalobca domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti, pri ktorej je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník niekto iný, má vo vzťahu k tejto tretej osobe nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je podkladom na vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností (§ 34 ods. 1 Katastrálneho zákona), žaloba o určení vlastníckeho práva je spôsobilým právnym prostriedkom na odstránení neistoty o skutočných právnych

vzťahoch medzi stranami. Vylučovaciu žalobu je treba odlišovať od žaloby na určenie vlastníckeho práva. Zapísanie určitého majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s týmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu takéhoto majetku do súpisu konkurznej podstaty je pravé vylučovacia (excindačná) žaloba. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriacej do konkurznej podstaty...

... Odvolací súd po uskutočnení výkladu ustanovenia § 13 ods. 2 zák. č. 46/1948 Sb. v zmysle vyššie uvedených princípov dospel k záveru, že toto ustanovenie, podrobiac ho testu ústavnej súladnosti, nezodpovedá hodnotám, na ktorých je založená Ústava Slovenskej republiky, je v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity právnych noriem, na ktorej je založený materiálny právny štát, a preto toto ustanovenie nie je možné na posúdenie (ne)platnosti zmlúv, na základe ktorých predmetné nehnuteľnosti nadobudli právni predchodcovia žalobcov aplikovať. Z uvedených dôvodov potom nemožno tieto zmluvy, uzavreté dňa 29. mája 1947 považovať v zmysle tohto ustanovenia za neplatné, a to napriek tomu, že odvolací súd má z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie za preukázané, že súhlas Ministerstva poľnohospodárstva s týmito zmluvami nebol daný. So skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že z dokladov, ktoré v rozhodnutí uviedol, vyplýva dôvodný predpoklad, že dodatočný súhlas na prevod nehnuteľností príslušným orgánom udelený bol, sa odvolací súd nestotožňuje, preto na odvolacom konaní zopakoval dokazovanie oboznámením listín, rozhodujúcich pre posúdenie tejto otázky, aby sa mohol odkloniť od skutkového záveru súdu prvej inštancie. Vzhľadom k záveru odvolacieho súdu, že toto ustanovenie nie je možné na posúdenie (ne)platnosti zmlúv použiť, je potom tiež záver, či bol alebo nebol daný súhlas Ministerstva poľnohospodárstva s týmito zmluvami irelevantný. Takýto výklad tohto ustanovenia podporuje aj to, že ustanovením § 32 zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, odo dňa účinnosti tohto zákona (24. 06. 1991) sa nepoužijú ustanovenia zák. č. 215/1919 Zb. o zabraní veľkého pozemkového majetku v znení neskorších predpisov, zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy v znení neskorších predpisov a zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme...

... odvolací súd dospel k záveru, že na predmetné parc. č. 903 a 904 sa vzťahoval zák. č. 46/1948 Sb. o novej pozemkovej reforme, tieto parcely boli vykúpené štátom a napriek tomu, že tento výkup nebol poznačený v pozemkovej knihe, k prechodu vlastníckeho práva na štát došlo splnením zákonom stanovených podmienok...

... odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci, pri kolízii ústavných hodnôt, a to vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a vlastníckeho práva nového nadobúdateľa je potrebné poskytnúť ochranu právnym nástupcom pôvodných pozemno-knižných vlastníkov, ktorých právní predchodcovia v roku 1947 uzavreli riadne kúpne zmluvy, za nehnuteľnosti zaplatili kúpnu cenu, vklad týchto nehnuteľností bol zapísaný do pozemkovej knihy, čo malo v tej dobe konštitutívny charakter a doposiaľ k zmene zápisu v pozemkovej knihe nedošlo. O vlastnícke právo sa aj naďalej starali a aj vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam si uplatnili reštitučný nárok. Odvolací súd v danej veci aplikoval výklad, ktorý podľa jeho názoru zabezpečí čo najspravodlivejšiu úpravu pomerov strán. Takto poskytnutú ochranu vlastníckemu právu právnym predchodcom žalobcov považuje odvolací súd za súladnú s princípom spravodlivosti, so zmyslom a účelom reštitučných zákonov a s dobrými mravmi...“

23. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu II ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej rozsudok krajského súdu II vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a jeho vydaniu predchádzajúci postup trpí viacerými vadami, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd, reagujúc na podstatné odvolacie námietky sťažovateľky, uviedol na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu II, čo sa týka výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, nielen vlastné, ale (v rozsahu, v akom sa s dôvodmi okresného súdu nestotožnil, pozn.) aj iné dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľky nevyhovel. Ústavný súd preto nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom,

z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia s poukazom na § 47 ods. 1 a 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „ZKR“), v zmysle ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, pričom v týchto prerušených konaniach možno pokračovať na návrh správcu a správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu, zrozumiteľne objasnil, že ak sťažovateľka podaním z 15. marca 2012 adresovaným najvyššiemu súdu navrhla, aby súd pokračoval v súdnom konaní (o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, pozn.) vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3 MCdo 13/2010, tento návrh sa po zrušení rozsudku krajského súdu I a rozsudku okresného súdu I uznesením najvyššieho súdu I a po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie vzťahuje aj na následné konania vedené pred okresným súdom a krajským súdom. Inými slovami povedané, aj keď návrh na pokračovanie v konaní bol sťažovateľkou daný v štádiu mimoriadneho dovolacieho konania pred najvyšším súdom, keďže predmet konania pred najvyšším súdom, krajským súdom a tiež okresným súdom bol ten istý a konanie prebiehalo medzi tými istými sporovými stranami, tento návrh sťažovateľky (žalovanej) oprávňoval označené súdy ďalej konať vo veci aj po vydaní uznesenia najvyššieho súdu I. Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by tento názor krajského súdu nezodpovedal požiadavkám ústavnosti z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

25. Krajský súd, vysvetliac zmysel a účel žaloby o určenie vlastníckeho práva a osobitne žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, t. j. že jej vlastníkom v čase smrti bol porúčiteľ, proti zmyslu a účelu žaloby o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty, riadne a vyčerpávajúco odôvodnil, že vyhlásenie konkurzu na majetok [REDACTED], resp. prebiehajúce konkurzné konanie a možnosť žalobcov podať žalobu o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty v zmysle § 78 ods. 4 ZKR nezakladá

absenciu naliehavého právneho záujmu na určení, že pozemky patria do dedičstva po poručiteľoch, pretože prípadné rozhodnutie o vylúčení veci zo súpisu konkurznej podstaty nie je spôsobilým podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, a teda nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty v otázke vlastníctva k veci, či už žalobcov, alebo ich právnych predchodcov (poručiteľov). Pokiaľ teda krajský súd uzavrel, že naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení je daný, podľa názoru ústavného súdu je aj tento záver plne ústavne konformný.

26. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu II zjavne vyplýva, akou právnou úvahou s poukazom na čl. 152 ods. 4 ústavy a § 32 zákona o pôde, na princípy právneho štátu, najmä princíp právnej istoty, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Streletz, Kessler a Krenz proti Nemecku z 22. 3. 2001, ods. 81), podľa ktorej demokratické štáty môžu dovoliť svojim inštitúciám aplikovať právo, ktoré má svoj pôvod v preddemokratickom režime, len spôsobom, ktorý je vlastný demokratickému politickému režimu, dospel k názoru, že pre zákaz pravej retroaktivity ako znaku právneho štátu § 13 ods. 2 zákona o novej pozemkovej reforme (vyžadujúceho pre platnosť kúpnych zmlúv dodatočné schválenie ministerstvom pôdohospodárstva, pozn.) účinného od 14. apríla 1948, čo sa týka posúdenia (ne)platnosti kúpnych zmlúv z 29. mája 1947, nie je možné aplikovať, dôsledkom čoho krajský súd uzavrel, že kúpne zmluvy sú platné. Krajský súd ďalej jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že aj keď predmetné pozemky boli od poručiteľov vykúpené v prospech štátu v zmysle zákona o novej pozemkovej reforme, tento výkup do pozemkovej knihy nebol zapísaný. Keďže pred výkupom poručiteľia uzavreli riadne kúpne zmluvy, za nehnuteľnosti zaplatili kúpnu cenu, vklad vlastníckeho práva v prospech poručiteľov bol zapísaný do pozemkovej knihy, čo malo aj v tej dobe konštitutívny účinok, a po výkupe k zmene zápisu vlastníckeho práva v pozemkovej knihe nedošlo, plne zodpovedá princípu všeobecnej spravodlivosti a dobrým mravom, keď sa poskytne právna ochrana vlastníckemu právu poručiteľov, t. j. právnych predchodcov žalobcov. Totiž ako to krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, len takáto interpretácia a aplikácia relevantných právnych noriem zabezpečí najspravodlivejšiu úpravu pomerov sporových strán. Navyše právne posúdenie veci krajským súdom podľa názoru ústavného súdu nepredstavuje nerešpektovanie právneho názoru vyjadreného v uznesení najvyššieho

súdu I, pretože najvyšší súd rozsudok krajského súdu I a rozsudok okresného súdu I zrušil pre ich nedostatočné odôvodnenie, čo sa týka posúdenia (ne)platnosti kúpnych zmlúv so zreteľom na § 13 ods. 2 zákona o novej pozemkovej reforme a čo sa týka posúdenia, či pozemky podliehali revízii v zmysle zákona o revízii prvej pozemkovej reformy, alebo výkupnému konaniu v zmysle zákona o novej pozemkovej reforme, t. j. z uznesenia najvyššieho súdu I možno vyvodiť iba povinnosť pre sudy nižšej inštancie sa s týmito okolnosťami riadne vysporiadať, nie však už záväzný právny názor, ako sa s týmito okolnosťami majú vysporiadať.

27. Podľa názoru ústavného súdu z rozsudku krajského súdu II opierajúceho sa aj o rozsudok okresného súdu II nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd pri rozhodovaní a odôvodňovaní svojho právneho záveru správne interpretoval a aplikoval ustanovenia relevantných právnych noriem, jeho závery sú dostatočne odôvodnené a nevykazujú žiadne znaky svojvôle. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014, II. ÚS 584/2014), v ktorej už opakovane konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti zhodne s doterajšou judikatúrou pripomína, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť, účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom a rovnako tak ústavný súd nezjednocuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov.

28. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu II podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K uzneseniu najvyššieho súdu II a tomuto predchádzajúcemu postupu

29. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

30. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

31. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

32. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu II a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

33. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia II uviedol:

«... Podľa § 382 C.s.p. ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili...

... Súčasťou aktuálnej, ani skoršej úpravy pritom nie je požiadavka, aby na vyjadrenie sa k možnému použitiu skôr nepoužitých ustanovení bola stranám poskytovaná konkrétna alebo aspoň minimálna zákonom ustanovená lehota, a preto k zodpovedajúcej výzve odvolacieho súdu môže prísť i na pojednávaní (rovnako ako mimo neho, čo však už do istej miery súvisí tiež s potrebou alebo naopak nepotrebnosťou prejednávania odvolania na pojednávaní odvolacieho súdu a s rozhodovaním sa odvolacieho súdu pre jeden alebo druhý z takýchto postupov)...

... Nemožno... súhlasiť s názorom, podľa ktorého má odvolací súd v rámci plnenia si povinnosti podľa § 382 C. s. p. (skôr § 213 ods. 2 O. s. p.) ustanovenie (a-) podľa neho významné a v skoršom konaní nepoužité zasadiť aj do príslušného vecného kontextu, teda stranám oznámiť, či prinajmenšom naznačiť, ako takúto úpravu či už samu osebe alebo v spojení s ďalšími skôr použitými ustanoveniami hodlá aplikovať na konkrétny posudzovaný prípad. Z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiadúcu prekvapivosť totiž zákon spája len s rizikom použitia skôr nepoužitej právnej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti argumentovať tiež v smere významnosti (alebo naopak nevýznamnosti) takejto skôr nepoužitej úpravy, od odvolacieho súdu však nevyžaduje obrazné „odkrytie kariet“ tým, že stranám sporu objasní i dôvody, pre ktoré považuje skôr nepoužitú úpravu za rozhodujúcu, resp. im tiež ozrejmi (viac či menej detailne), aké je podľa neho správne, teda dostatočne komplexné a na všetky prípadné otázky pomýšľajúce právne posúdenie veci...

... Výzva odvolacieho súdu stranám podľa § 385 ods. 2 C. s. p. inak nie je len prostriedkom k zamedzeniu prekvapivým rozhodnutiam, ale odvolaciemu súdu po urobení si ním predbežného záveru o dostatku skutkových zistení pre konečné rozhodnutie a o správnosti (resp. nesprávnosti či ešte presnejšie neúplnosti) právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie slúži aj ako nástroj na zistenie správnosti (úplnosti) právneho nazerania na posudzovaný problém ním samotným (tým, že je tu možnosť strán sporu

upozorniť ešte i na ďalšie než výzvou naznačené právne súvislosti posudzovania veci), ako aj na poskytnutie stranám sporu v odvolacom konaní možnosti ešte ostatný raz argumentovať tiež skutkovo (tým, že v závislosti na celkom alebo čiastočne odchylnom právnom nazeraní na problém dôjde k upozorneniu na prípadné medzery v skutkových zisteniach, v tomto prípade však so zreteľom k úprave odvolacieho konania i s preukázaním skoršej nemožnosti prípadné dôkazy navrhnúť už v konaní pred súdom prvej inštancie).

... Už samotné upozornenie na možné použitie ustanovenia a všeobecná známosť obsahu úpravy majúcej sa takto použiť totiž v kontexte konkrétnej prejednávanej veci naznačujú, v čom vidí odvolací súd slabiny argumentácie jednej alebo druhej strany sporu... V rámci takejto argumentácie očakávanej najskôr od strán a až následne od súdu prichádza do úvahy ako možnosť samostatného použitia skôr nepoužitej právnej úpravy a takto i praktické nahradenie právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie novým právnym posúdením (v rámci ktorého dôjde buď k úplnému popretiu alebo istému „upožadeniu“ argumentácie súdu prvej inštancie), tak i možnosť doplnenia úpravy použitej už v prvej inštancii ďalšou skôr ponechanou bez povšimnutia s následným vyvodením komplexnejších právnych záverov (pri ktorých sčasti dôjde k názorovému prieniku oboch nižších súdov, ten odvolací však upriami na ďalšie aspekty problému, ktoré majú v porovnaní s tými akcentovanými súdom prvej inštancie väčší význam).

... Pri takomto nazeraní na vec treba konštatovať, že odvolací súd v prejednávanej veci sa obmedzením na strohý výpočet ustanovení právnych predpisov prichádzajúcich podľa neho do úvahy nedopustil ničoho na ujmu procesných práv ktorejkoľvek zo strán sporu, ale sa len striktnie riadil úpravou ustanovujúcou podmienky, za ktorých sa môže odchýliť od právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie...

... Najvyššiemu súdu preto neostávalo iné, než dovolanie tvrdiace neexistujúci dôvod jeho prípustnosti, a preto neprípustné podľa § 447 písm. c/ C.s.p. odmietnuť...»

34. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach

patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

35. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí vo vzťahu k dovolacej námietke sťažovateľky zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné.

36. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu II podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

38. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu II a uznesením najvyššieho súdu II ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť jeho porušenia, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

39. Pokiaľ totiž sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

40. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu II a uznesením najvyššieho súdu II podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

41. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2019